

Arrest

nr. 270 132 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 december 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 december 2020 om internationale bescherming. Op 29 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse afkomst te zijn geboren te Khan Younis in Gaza. U woonde tot aan uw vertrek in Khan Younis bij uw familie. U bent gehuwd en heeft drie kinderen.

In juli 2019 bent u vertrokken uit Palestina omwille van het moeilijke leven dat u er leidde. Uw familie keurde uw huwelijk met uw vrouw niet goed. U vertrok alleen omdat de reis anders te duur zou worden met uw vrouw en kinderen. U reisde met uw eigen paspoort naar Egypte en vervolgens naar Turkije. U werd aangehouden toen u met de boot op de Griekse zee zat. Hoewel uw eindbestemming België was, werd u er verplicht om uw vingerafdrukken te laten afnemen. Dit gebeurde op 11 september 2019. U kwam terecht in een opvangcentrum op Kos, waar u de eerste drie nachten buiten sliep. Daarna kocht u een hut om in te verblijven. Nadat u in september op de hoogte werd gebracht dat er een beslissing in uw dossier was en u een erkenning kreeg als vluchteling diende u het opvangcentrum te verlaten en ging u bij verschillende kameraden logeren tot u uw identiteitskaart had ontvangen. Eens u uw identiteitsdocumenten ontving moest u nog even wachten op Kos tot er terug vluchten of boten waren richting Athene. Deze vertraging kwam door het coronavirus dat er heerste. In november of december 2020 reisde u per vliegtuig naar Athene. In Athene verbleef u één week in afwachting van uw vlucht naar België. Op 22 december 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u gediscrimineerd te worden door de politie en er geen werk of slaapplaats te vinden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel Palestijns paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw huwelijksakte, een familieregistratiekaart van UNRWA en een usb-stick met foto's van het opvangcentrum, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw en moeder, een kopie van uw geboorteakte en de geboorteakte van uw vrouw en kinderen en een overlijdensakte van uw vader neer. Na uw persoonlijk onderhoud voegt u nog vier foto's van de levensomstandigheden in een Grieks kamp door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat de algemene situatie in Griekenland zeer slecht is en dat jullie door de politie gediscrimineerd werden. Daarnaast verklaarde u dat de omstandigheden in de opvangcentrum op het eiland Kos hallucinant waren, en dat u, na het verkrijgen van uw statuut, geen toegang had tot huisvesting noch financiële ondersteuning kreeg (CGVS, p.7,16).

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de marked status wat betreft uw Eurodac-hit en uw eigen verklaringen met betrekking tot uw statuut in Griekenland, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p.11,13).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de

uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Daarenboven blijkt evenmin dat uw levensomstandigheden in Griekenland zodanig ondermaats zouden zijn geweest dat men moet spreken van een onmenselijke of vernederende levensstandaard. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland terwijl u in de asielprocedure zat, in casu de erbarmelijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp te Kos, waarvan u enkele foto's neerlegt, dient te worden aangestipt dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, fundamenteel verschillend is van uw situatie in het centrum toen u uw verzoek om internationale bescherming nog in behandeling was. Zo zijn aan uw beschermingsstatus in Griekenland bepaalde rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Dat u geen toegang tot medische hulp zou hebben gehad in het opvangcentrum is een blote bewering van uw kant die u geenszins staaft. Dat u na pijn in de borst in het opvangcentrum diende te wachten alvorens een dokter te kunnen spreken doch er dan uiteindelijk zelf voor koos om gewoon weg te gaan en niet meer terug te keren bewijst echter niet dat u geen toegang had tot medische hulp (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw situatie niet van die aard was dat u nood had aan een onmiddellijk medische interventie. Indien u effectief nood had aan dringende medische hulp mag het verbazen dat u op eigen houtje besloot niet terug te gaan naar de arts in het opvangcentrum (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt ook dat tijdens uw verblijf in Griekenland u geen nood meer had aan medische hulp (CGVS, p. 10-11).

Waar u eveneens verwijst naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, haalt u géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U verklaart niet gezocht te hebben naar een woning omdat u daar de financiële middelen niet toe had en om die reden bij vrienden verbleef in afwachting van het verkrijgen van identiteitsdocumenten en uw vertrek (CGVS p.12-13). Daarnaast verklaart u geen enkele job te hebben gevonden en u de mogelijkheid niet werd geboden de taal aan te leren (CGVS p. 13, 15). Gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om werk te vinden en of u zich heeft ingeschreven in een arbeidsbureau antwoordt u dat u nog nooit heeft gehoord van een arbeidsbureau (CGVS, p. 14). U voorts gevraagd of u beroep heeft gedaan op overheidsinstellingen, dan wel ngo's, wat betreft het vinden van onderdak en/of het bieden van hulp stelde u dat u nog nooit gehoord had van zo'n voorzieningen en ook niets geprobeerd heeft omdat niemand u de weg wees (CGVS, p. 13, 15-16). Gevraagd of u geen raad kon vragen aan uw vrienden of u zich geïnformeerd heeft bij het afhalen van uw documenten antwoordt u dat niemand van niets wist en u nergens de kans kreeg om vragen te stellen (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt of u geïnformeerd heeft of vluchtelingen met een statuut zich konden wenden naar bepaalde instanties voor steun antwoordt u dat u dat niet heeft gedaan omdat u gewoon wou vertrekken uit Griekenland (CGVS, p. 13). Uit bovenstaande vaststellingen kan

dan ook besloten worden dat u geen verwoede pogingen heeft ondernomen om onderdak of werk te vinden.

Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen. Bovendien getuigt de vaststelling dat u reeds korte tijd na de toekenning van uw status het land heeft verlaten niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u Griekenland spoedig heeft verlaten na het verkrijgen van uw verblijfsdocumenten (zie CGVS, p. 12). Dit duurde iets langer dan voorzien aangezien er wegens de Covid-19 pandemie geen boot of vliegtuig was naar Athene (CGVS, p. 12). U haalt zelf aan dat het nooit uw intentie was om een leven in Griekenland op te bouwen (CGVS, p. 15). Er kan hier immers nogmaals worden aangestipt dat aan uw beschermingsstatus in Griekenland bepaalde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Uit het geheel van voorgaande elementen blijkt duidelijk dat u geen (doorgedreven) inspanningen heeft geleverd om uw leven in Griekenland op te bouwen na het verkrijgen van uw statuut. Dient tot slot te worden aangestipt dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u in Griekenland aan uw lot werd overgelaten en geen beroep kon doen op de Griekse overheid dan wel specifieke instanties die u bijstand verleenden.

Tenslotte werpt u op dat de politie jullie discrimineerde omdat ze jullie niet mocht (CGVS, p.16). U haalt evenwel slechts één incident aan waarbij een politieagent u in uw opvangkamp een klap gaf. U omschrijft het incident zelf als "niets bijzonder" en u kaartte dit incident niet aan (CGVS, p.15). Andere incidenten met de politie of autoriteiten kende u niet gedurende uw verblijf in Griekenland, zo zegt u (CGVS, p.15). Uit dit eenmalige, weinig zwaarwichtige voorval kan geenszins afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Griekenland omwille van uw behandeling door de Griekse politie nood zou hebben aan internationale bescherming of dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Zij tonen enkel uw Palestijnse afkomst aan maar kunnen op geen enkele manier aantonen om welke reden u niet langer beroep zou kunnen doen op de internationale bescherming u geboden door Griekenland. De foto's in verband met het opvangcentrum in Griekenland werden hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57, § 3, eerste lid, 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting over het wettelijke kader voert verzoeker het volgende aan over de persoonlijke levensomstandigheden die hij heeft ondergaan en die volgens hem een situatie van materiële deprivatie uitmaken:

"4.2.1. De verzoeker heeft reeds in enorm penibele omstandigheden geleefd.

De situatie waarin de verzoeker zich bevond was strijdig met het artikel 3 EVRM, het artikel 4 EU-Handvest en het artikel 32 EU-Handvest.

Er is sprake van 'verregaande' materiële deprivatie wanneer:

(...)"

(Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92)

Belangrijke elementen zijn dus:

- De persoon is volledig afhankelijk van overheidssteun*
- Deze wordt niet geleverd*
- De persoon komt buiten zijn wil terecht in de volgende situatie*

o Onmogelijkheid om te eten

o Onmogelijkheid om te wassen

o Dakloosheid

- Dit heeft negatieve effecten op fysieke of mentale gezondheid van de verzoeker*

Wanneer deze elementen aanwezig zijn is de behandeling onverenigbaar met de menselijke waardigheid.

Hieronder worden achtereenvolgens besproken

- De totale afhankelijkheid van steun en de pogingen van de verzoeker om een leven op te bouwen in Griekenland*

- De afwezigheid van overheidshulp*

- De resulterende situatie van de verzoeker in Griekenland*

- De negatieve effecten op verzoeker*

4.2.2. Betreffende de totale afhankelijkheid van overheidssteun en de pogingen van de verzoeker om een leven op te bouwen in Griekenland.

De verweerster houdt krampachtig vast aan het vermoeden dat in Griekenland de rechten van de verzoeker gerespecteerd zullen worden en negeert de overweldigende COI informatie die het tegendeel aantoonde.

(zie infra)

De verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij werk zocht maar dat dit onmogelijk was. Te meer omdat hij niet in de mogelijkheid was de Griekse taal te leren.

Verzoeker verklaarde dat hij dagelijks op zoek ging naar werk.

(zie p. 14 notities persoonlijk onderhoud).

Verzoeker verklaarde ook duidelijk dat hij zowel voor als na de toekenning van zijn statuut werk heeft gezocht.

Verzoeker verklaarde dat er op Kos geen mogelijkheid was om Grieks te leren;

"(...)"

(pagina 15 NPO)

Het spreekt voor zich als het de verzoeker ontnomen wordt de taal te leren dat hij dan ook uiterst moeilijk aan werk kan geraken.

Verzoeker was weldegelijk bereidwillig om te werken en wilde graag de Griekse taal leren.

4.2.3. Er was daarenboven geen plaats voor de verzoeker in het opvangcentrum, in tegenstelling tot wat er in de beslissing staat geschreven kreeg verzoeker geen opvangplek.

Hij moest zelf zijn eigen tent kopen. In het andere geval zou hij geen dak boven zijn hoofd hebben gehad.

"(...)"

(zie pag. 8 notities persoonlijk onderhoud)

Verzoeker kreeg weldegelijk onvoldoende materiële steun en leefde in erbarmelijke omstandigheden.

Hij kreeg dan ook een uitkering van 90 euro per maand via de VN (én dus níét via de Griekse overheid).

Deze uitkering werd verminderd tot 70 euro per maand en onmiddellijk na de erkenning stopgezet hoewel verzoeker nergens de weg werd gewezen naar werk.

De verzoeker diende constant van derden en zijn broer te moeten lenen om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeftes.

De uitkering was dus geenszins voldoende om een menswaardig leven te kunnen hebben.

Verzoeker verklaarde ook na de toekenning van zijn statuut geen enkele steun niet meer te mogen hebben ontvangen, hij verbleef er in barslechte omstandigheden.

De verzoeker werd weldegelijk voor de leeuwen geworpen.

Het is onder verzoekers en erkende vluchtelingen in Griekenland een algemeen bekend feit dat de kansen op werk en huisvesting miniem zijn.

4.2.4. De verzoeker kan geen werk vinden.

Dit is te wijten aan het feit dat hij geen integratiemogelijkheden, zoals taalcursussen, verkrijgt. De verzoeker verklaarde dan ook geenszins enige integratiehulp gehad te hebben.

Als gevolg daarvan is het werkloosheidscijfer van vluchtelingen aanzienlijk hoger dan dat van Grieken. Het AIDA-rapport bevestigt dit:

"(...)"

(zie het stuk 3)

De verzoeker kan geen werk vinden omdat hij de taal niet spreekt en omdat er wijdverspreid racisme is in Griekenland. Hij heeft weldegelijk moeite gedaan hetgeen blijkt uit zijn verklaringen. De door verzoeker geschetste omstandigheden zijn reëel ;

De verzoeker spreekt de taal niet, aangezien de toegang tot Griekse lessen beperkt is:

"(...)"

(zie het stuk 4)

Het AIDA rapport vult aan:

"(...)"

(zie het stuk 3)

De verzoeker is mogelijks slachtoffer van het wijdverspreid racisme in Griekenland. Het wereldrapport van Human Rights Watch van 2021 stelt ook:

"(...)"

(zie het stuk 5)

De 'Study in Focus: integration of refugees in Greece, Hungary, Italy' van het Europees Parlement 2018 vat dit perfect samen. De studie beschrijft duidelijk dat er problemen zijn met betrekking tot de huisvesting en dat er een tekort is aan concrete integratieprogramma's waardoor de arbeidsmarkt niet beschikbaar is voor de erkend vluchtelingen.

"(...)"

Verder:

"(...)"

(zie het stuk 6)

Zonder een mogelijkheid om de taal te leren en werk te vinden was de verzoeker buiten zijn wil volledig afhankelijk van overheidssteun (dewelke in de praktijk er niet is!).

Uw Zetel heeft vanwege het hebben van geen reële toegang tot Griekse lessen reeds geoordeeld dat een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van een betrokkende vanwege zijn statuut in Griekenland dient te worden vernietigd! Zie arrest 238.740 dd. 17.06.2020 van Uw Zetel.

Uw Zetel stelde bovendien:

"(...)"

(zie arrest 238.740 dd. 17.06.2020)

Dat in de bestreden beslissing geen informatie door het CGVS werd voorgelegd hieromtrent.

Dat uit de geciteerde en gevoegde stukken blijkt dat de verzoekers verklaringen in rechte lijn liggen met de objectieve informatie hieromtrent.

4.2.5. Betreffende de afwezigheid van overheidshulp

De verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat de Griekse autoriteiten hem geen menswaardige hulp boden.

Hij kon zelfs geen dak boven zijn hoofd krijgen zonder hiervoor te moeten betalen tijdens zijn asielprocedure laat staan dat hij na toekenning statuut hulp kreeg voor het vinden van een woonst.

Hij stelde een uitkering te krijgen ten belope van 90 euro/maand via de VN. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Deze uitkering werd verminderd tot 70 euro/maand.

Dat dit uiteraard ondermaats is en er hiermee geen menswaardig leven te leiden. Verzoeker verklaarde dan ook geld te moeten lenen van derden en van familieleden om te kunnen overleven.

De verzoeker heeft ook nooit een deftige woonplaats gekregen noch tijdens noch na de asielprocedure.

Dat de verklaringen immers weldegelijk consistent zijn met COI informatie:

De verzoeker verwijst naar het wereld-rapport van Human Rights Watch, van 2021:

"(...)"

(zie het stuk 5)

Het is duidelijk dat de Griekse regering erkende vluchtelingen niet helpt met huisvesting.

Uit dit artikel blijkt dat de Griekse regering veel principeverklaringen aflegt over opvangvoorzieningen en dat deze in theorie toereikend zouden moeten zijn, maar er blijkt ook uit dat het daarbij blijft en dat er in de praktijk niet genoeg hulp wordt geboden.

Het gaat zelfs nog verder.

De Griekse regering zet vele erkende vluchtelingen die het geluk hebben gehad een verblijfsvergunning te krijgen en ene woonst, hun woonst uit.

De verzoeker heeft nooit huisvesting gekregen. Hij is echter niet gebleven en zal nu zoals de zovele andere erkende vluchtelingen in Griekenland moeten hopen op een mirakel om een sociale woning te kunnen krijgen.

De Griekse regering heeft de hulp aan vluchtelingen verder teruggeschroefd. Naar aanleiding hiervan hebben 74 humanitaire organisaties in een gezamenlijk persbericht hun grote bezorgdheid geuit:

"(...)"

(zie het stuk 7)

De hulp aan vluchtelingen was in Griekenland al beperkt, de nieuwe regels maken het onmogelijk om een maand na de erkenning nog hulp van de Griekse staat te ontvangen.

Zonder enige integratiehulp is het voor bijna alle vluchtelingen in Griekenland onmogelijk om "op eigen benen te staan en voor zichzelf te zorgen", zoals het Griekse beleid zegt na te streven.

Zij hebben geen andere keuze dan op een bankje in het park onder een brug of gewoon op straat te gaan liggen zonder gegeten of zich gewassen te hebben.

Verzoeker verwijst verder naar het AIDA rapport van 2020:

"(...)"

(zie het stuk 3)

De speciale rapporteur van de VN heeft zijn bezorgdheid geuit om te voorkomen dat mensen in tijden van covid-19 uit hun huis gezet worden:

"(...)"

(zie het stuk 8)

Maar dat is precies wat Griekenland heeft gedaan met duizenden erkende en kwetsbare vluchtelingen. Het leidde ertoe dat Artsen zonder Grenzen (AZG) de Griekse autoriteiten opriep een einde te maken aan deze dubieuze praktijk:

"(...)"

(zie het stuk 9)

De toegang tot sociale bijstand is voor vluchtelingen beperkt, ook in vergelijking met Grieken:

"(...)"

(zie het stuk 3)

De verzoeker heeft geen woonst in Griekenland en het is hierboven aangetoond dat hij niet in staat zal zijn er een te verkrijgen. Bovendien is hij in Griekenland al dakloos geweest en werd hij zelfs tijdens de procedure niet adequaat opgevangen.

De verzoeker heeft niet langer dan 10 jaar in Griekenland gewoond. De verzoeker beschikt niet over een AFM- of AMKA-nummer. Zoals hierboven vermeld, is het voor vluchtelingen praktisch zeer moeilijk dit te verkrijgen.

In het concrete geval komt de verzoeker in Griekenland niet in aanmerking voor enige sociale bijstand.

Ook het enorm recente rapport van Refugee Support Aegean van maart 2021 met betrekking tot de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland bevestigt dat al de bovengenoemde punten actueel zijn.

(zie het stuk 10)

Het is nog steeds onmogelijk om werk te vinden:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Vanwege een falend systeem zijn enorm veel erkende vluchtelingen dakloos en zij worden actueel massaal uitgezet:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Voor terugkeerders is het nog moeilijker om een sociale woning te bemachtigen:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Er heerst een grote voedselonzeekerheid onder erkende vluchtelingen:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Vanwege administratieve barrières kunnen verzoekers geen effectieve bijstand krijgen:

(...)

(zie het stuk 10)

4.2.6. Gezondheidszorg

- 4.2.6.1. De verzoeker heeft daarenboven ook verklaard geen toegang te hebben gekregen tot de gepaste gezondheidszorg noch voor, noch na toekenning statuut :

"(...)"

(zie pag. 10 NPO)

Volgens het CGVS leek de gezondheidstoestand van de verzoeker niet ernstig genoeg dus is het bijgevolg niet erg (?) dat hij geen toegang kreeg tot de gezondheidszorg.

Deze redenering slaat werkelijk op niets.

Dat de verklaringen van de verzoeker als geloofwaardig dienen te worden beschouwd zijn verklaringen zijn daarenboven in rechte lijn liggen met de objectieve informatie voorhanden ;

- 4.2.6.2. Hoewel de Griekse gezondheidswetgeving bepaalt dat personen die internationale bescherming genieten in dezelfde categorie vallen als Griekse burgers, zijn er in de praktijk tal van problemen waarmee zij worden geconfronteerd:

"(...)"¹.

En;

"(...)"².

Uw Zetel heeft dan ook meermaals geoordeeld dat de gezondheidszorg in Griekenland maakt dat personen zich in een situatie bevinden dat het artikel 3 van het EVRM schendt.

Verzoeker citeert een aantal arresten;

(...)"³.

En;

• "(...)"⁴

En ;

"(...)"⁵.

En;

"(...)"⁶.

En ; "(...)"⁷.

Alsook ;

"(...)"⁸

Tot slot wenst verzoeker erop te wijzen dat door digitalisatie volgend uit de covid-maatregelen de toegang tot gezondheidszorg van erkende vluchtelingen nog meer weer beperkt:

"(...)"

(zie het stuk 10)

4.2.7. Besluitend;

Er zijn geen effectieve remedies voor verzoekers om in Griekenland hun rechten te doen gelden:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Verzoeker heeft dit ook in zijn geval effectief aangetoond.

Het rapport concludeert:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Concluderend heeft de verzoeker als erkende vluchteling geen enkele zekerheid op een menswaardig bestaan. Vanwege de beperkte integratiemogelijkheden en de onmogelijkheid om werk te vinden zal hij geen private woonst kunnen betalen. Hij zal ook geen sociale woning kunnen krijgen.

Hij kan ook geen aanspraak maken op sociale bijstand noch op medische zorgen.

De verzoeker heeft concreet aangetoond dat wat hij meemaakte in dit kader in rechte lijn ligt met de objectieve informatie dat voorhanden is.

Dat verzoeker effectief nog enkele maanden in Griekenland verbleef nadat hij als vluchteling erkend werd in tegenstelling tot wat het CGVS beweert.

Dat de vrees van verzoeker t.a.v. Griekenland moet beoordeeld worden aan de hand van de objectieve landeninformatie.

De verzoeker is dus volledig afhankelijk van overheidshulp en deze is in de praktijk niet aanwezig."

Over zijn "resulterende situatie" in Griekenland laat verzoeker vervolgens het volgende gelden:

"De resulterende situatie is een van verregaande materiële deprivatie. De verzoeker heeft geen woonst en was gedoemd op straat te leven dit zonder inkomen of enige andere bijstand.

Er is aan herinnerd dat het Hof van Justitie van 'verregaande materiële deprivatie' spreekt wanneer: (...)"

(Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92)

Er zijn geen effectieve remedies voor verzoekers om in Griekenland hun rechten te doen gelden:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Toch responsabiliseert de verweerster keer op keer verzoekers uit Griekenland om aan te tonen wat zij gedaan hebben om hun rechten te doen gelden. Dit vanuit de optiek, of beter het gebrek aan optiek wegens het opzetten van de oogkleppen van het wederzijds vertrouwen, dat de verzoeker geacht wordt zijn rechten te kunnen doen gelden in Griekenland.

Alle COI-informatie wijst erop dat hulp niet aanwezig is, conform de verklaringen van de verzoeker.

Alle COI-informatie wijst erop dat de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland er een prangende humanitaire is.

Alle COI-informatie wijst erop dat de erkende vluchtelingen hun rechten niet kunnen doen gelden in Griekenland."

Over de incidenten in Griekenland zet verzoeker nog het volgende uiteen:

"Verzoeker verklaarde zonder reden in het gezicht te zijn geslagen door een Griekse politieagent.

In verschillende arresten heeft Uw Zetel reeds niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens statuut in Griekenland vernietigd omwille een trauma dat een betrokkene heeft opgelopen in Griekenland.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten:

- Arrest dd. 18.06.2020 AR 237.122

- Arrest dd. 22.07.2020 AR 238.763

BESLUITEND

Er is aan alle aspecten van de definitie van zeer 'verregaande materiële deprivatie' voldaan:

De verzoeker is totaal afhankelijkheid van overheidssteun dewelke miniem is (zeer beperkte tijdelijke financiële bijdrage, en wat voedsel).

De overheidshulp is afwezig of ten minste veruit systematisch gebrekkig op enorme schaal.

De resulterende situatie van de verzoeker in Griekenland is penibel. Deze situatie heeft negatieve effecten op fysieke en mentale gezondheid van de verzoeker.

Verzoeker werd daarenboven geslagen door agenten in Griekenland zonder dat hij adequaat geholpen noch beschermd werd.

Deze maakt een toestand van achterstelling uit die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Dit is ook wat het recentste rapport van Refugee Support Agean besluit.

(zie het stuk 10)

Het CGVS diende het verzoek ontvankelijk te verklaren anders oordelen maakt een schending van art. 3 EVRM en art. 4 EU-handvest uit."

Over "de levensomstandigheden in Griekenland gelet op het feit dat erkende vluchtelingen anders behandeld worden dan onderdanen van desbetreffende lidstaat" betoogt verzoeker als volgt:

"Zoals hierboven geargumenteed kan ook het verschil in behandeling met Griekse burgers een schending van het artikel 3 EVRM uitmaken in casu.

Het besluit om vluchtelingen meer verantwoordelijkheid te geven en hen op hun eigen benen te laten staan, heeft een zeer ongelijk effect. Ongelijkheid bij de integratie zal later leiden tot ongelijkheid bij de behandeling. Ook de administratieve moeilijkheden waarmee vluchtelingen te kampen hebben, zorgen voor een situatie die duidelijk verschilt van die van de modale Griek.

Zo is de volledige uitsluiting van vluchtelingen van sociale bijstand een duidelijke differentiële behandeling.

"(...)"

(zie het stuk 10)

Volgens de meest generale wet hebben vluchtelingen dezelfde toegang tot sociale bijstand, maar in werkelijkheid is dat niet het geval. Bijna elke vorm van sociale bijstand is praktisch beperkt door specifieke wetten die specifieke zaken vereisen die niet aangepast zijn aan de persoon van een vluchteling.

Vluchtelingen bevinden zich dus in andere omstandigheden dan de plaatselijke Grieken.

Zij kunnen hun rechten niet afdwingen in Griekenland:

"(...)"

(zie het stuk 10)

Zij kunnen zodoende niet teruggestuurd worden naar Griekenland zonder een reëel risico te lopen op een schending van artikel 3 EVRM.

Het CGVS diende het verzoek ontvankelijk te verklaren."

Over "het verweer gebaseerd op het principe van wederzijds vertrouwen en de recente verslechterde situatie voor personen met internationale bescherming in Griekenland" zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het CGVS kan zich niet blijven verstoppen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen. Zeker niet gelet op de bovenvermelde COI-informatie die duidelijk het tegendeel aantoon. Gelet op de humanitaire situatie in Griekenland aangekaart door middenveldorganisaties, opstellers van COI informatie, de duizenden in Griekenland erkende vluchtelingen die daar vertrokken zijn en elders asiel aanvroegen, is er eerder een vermoeden dat hun rechten niet gerespecteerd worden in Griekenland. Maar ook andere Europese lidstaten stelden zich al vragen bij dit beginsel.

Duitsland, een Europese lidstaat, heeft bijvoorbeeld al lang de problematische situatie in Griekenland erkend.

Deze visie wordt ook gevolgd door het Duitse tribunaal van Magdenburg in een vonnis van 13.11.2018. Zoals ECRE hierop wees:

"(...)"

(zie het stuk 11)

Ook het Duitse Grondwettelijk hof sprak zich hierover uit op 31.07.2018 en besliste:

"(...)"

(zie het stuk 11)

Het CGVS kan zich dus niet blijven verstoppen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen waar andere Europese lidstaten haar al voorgingen in de erkenning van de realiteit, d.w.z. de structurele tekortkomingen in Griekenland waardoor het terugzenden van verzoekers een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Dit verweer houdt ook geen steek aangezien Uw zetel van tijd tot tijd beslissingen van het CGVS vernietigd.

Het wederzijds vertrouwen is dus niet absoluut en eindigt bij de fundamentele rechten die ook erkende vluchtelingen in Europa hebben. De COI-informatie toont duidelijk aan dat voor elke vluchteling in Griekenland de situatie prangend is en een ongerechtvaardigd risico op een schending van artikel 3.

Het CGVS kan niet blijven het wederzijds vertrouwen als oogkleppen voor haar eigen gemoedsrust terwijl ze haar restrictief beleid uitvoert.

In april 2021 publiceerden Pro Asyl en Refugee Support Aegean een nieuw rapport over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, waarin ze tot volgende conclusie komen:

"(...)"⁹

Ondertussen hebben verschillende hogere Duitse rechtscolleges beslist dat personen met internationale bescherming in Griekenland die een nieuw verzoek doen in Duitsland, niet teruggestuurd mogen worden naar Griekenland, gezien de recent verslechterde situatie.¹⁰

Zo oordeelde het Nedersaksische Oberverwaltungsgericht in haar arrest van 19.4.2021 dat:

"(...)"¹¹

Dat de situatie voor internationaal beschermden in Griekenland de voorbije maanden "aanzienlijk verslechterd" is, is een belangrijk element waarmee rekening gehouden moet worden om na te gaan of een terugkeer naar Griekenland een reëel risico op een schending van artikels 4 van het Handvest en 3 EVRM zou inhouden."

Verzoeker besluit dat hij, gelet op zijn dakloosheid, zijn werkloosheid, het feit dat in Griekenland voor deze problemen geen enkele oplossing geboden wordt en het feit dat hij geen familiaal netwerk heeft in Griekenland, bij terugkeer een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Hij vervolgt:

"Er is geen enkele garantie voor verzoeker. Gelet op de vele obstakels voor internationaal beschermden in Griekenland om werk te vinden, de recent verslechterde situatie, en het feit dat hij geen recht heeft op de ondersteuning is er een reëel risico dat hij in Griekenland niet in zijn elementaire basisbehoeften kan voorzien en zijn rechten gewaarborgd door artikels 4 van het Handvest en 3 EVRM geschonden worden.

Het verzoek dient ontvankelijk te worden verklaard.

Daarbovenop worden vluchtelingen anders behandeld dan Grieken. Ook hierdoor is een beslissing tot niet-ontvankelijkheid niet mogelijk.

De beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een uittreksel uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2016-17*, nr. 54K2548/001, p. 101-107) (stuk 2);
- uittreksels uit het "*Country Report: Greece 2019 update*" van AIDA van juni 2020, p. 140-175 en p. 204-224 (stuk 3);
- het document "*Access To Education: Greece*" van AIDA van 30 november 2020 (stuk 4);
- een uittreksel uit het "*World report 2021 – Greece*" van Human Rights Watch, p. 1-6 (stuk 5);
- de briefing "*Employment and social affairs. Study in focus: integration of refugees in Greece, Hungary, Italy*" van het Europees Parlement van 2018 (stuk 6);
- het document "*Refugees in Greece: risk of homelessness and destitution for thousands during winter*" van Greek Council of Refugees van 22 december 2020 (stuk 7);
- het document "*Ban evictions during COVID-19 pandemic, UN expert urges*" van OCHCR van 18 augustus 2020 (stuk 8);
- het document "*Vulnerable refugees evicted and left to sleep on streets*" van MSF van 13 juli 2020 (stuk 9);
- het rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights*" van Refugee Support Agean (RSA) en stiftung Pro Asyl van maart 2021 (stuk 10);
- het rapport "*Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce*" van Nansen van 2020 (stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt en omdat (C) de documenten die hij neerlegt deze beoordeling niet kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, 'Eurodac Search Result' en 'Eurodac Marked Hit') en uit zijn eigen verklaringen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) dat verzoeker op 14 augustus 2020 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende

de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn

toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van toegang tot tewerkstelling, integratiemogelijkheden, racisme, toegang tot (sociale) huisvesting, toegang tot sociale bijstand en toegang tot gezondheidszorg, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een preciaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Te dezen is verzoeker een jonge Palestijnse man van 26 jaar die niet doet blijken van een extreme kwetsbaarheid. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij Griekenland heeft verlaten en de stukken die hij ter staving daarvan heeft neergelegd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder

hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Daarenboven blijkt evenmin dat uw levensomstandigheden in Griekenland zodanig ondermaats zouden zijn geweest dat men moet spreken van een onmenselijke of vernederende levensstandaard. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland terwijl u in de asielprocedure zat, in casu de erbarmelijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp te Kos, waarvan u enkele foto's neerlegt, dient te worden aangestipt dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, fundamenteel verschillend is van uw situatie in het centrum toen u uw verzoek om internationale bescherming nog in behandeling was. Zo zijn aan uw beschermingsstatus in Griekenland bepaalde rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Dat u geen toegang tot medische hulp zou hebben gehad in het opvangcentrum is een blote bewering van uw kant die u geenszins staaft. Dat u na pijn in de borst in het opvangcentrum diende te wachten alvorens een dokter te kunnen spreken doch er dan uiteindelijk zelf voor koos om gewoon weg te gaan en niet meer terug te keren bewijst echter niet dat u geen toegang had tot medische hulp (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw situatie niet van die aard was dat u nood had aan een onmiddellijk medische interventie. Indien u effectief nood had aan dringende medische hulp mag het verbazen dat u op eigen houtje besloot niet terug te gaan naar de arts in het opvangcentrum (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt ook dat tijdens uw verblijf in Griekenland u geen nood meer had aan medische hulp (CGVS, p. 10-11).

Waar u eveneens verwijst naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, haalt u géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U verklaart niet gezocht te hebben naar een woning omdat u daar de financiële middelen niet toe had en om die reden bij vrienden verbleef in afwachting van het verkrijgen van identiteitsdocumenten en uw vertrek (CGVS p.12-13). Daarnaast verklaart u geen enkele job te hebben gevonden en u de mogelijkheid niet werd geboden de taal aan te leren (CGVS p. 13, 15). Gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om werk te vinden en of u zich heeft ingeschreven in een arbeidsbureau antwoordt u dat u nog nooit heeft gehoord van een arbeidsbureau (CGVS, p. 14). U voorts gevraagd of u beroep heeft gedaan op overheidsinstellingen, dan wel ngo's, wat betreft het vinden van onderdak en/of het bieden van hulp stelde u dat u nog nooit gehoord had van zo'n voorzieningen en ook niets geprobeerd heeft omdat niemand u de weg wees (CGVS, p. 13, 15-16). Gevraagd of u geen raad kon vragen aan uw vrienden of u zich geïnformeerd heeft bij het afhalen van uw documenten antwoordt u dat niemand van niets wist en u nergens de kans kreeg om vragen te stellen (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt of u geïnformeerd heeft of vluchtelingen met een statuut zich konden wenden naar bepaalde instanties voor steun antwoordt u dat u dat niet heeft gedaan omdat u gewoon wou vertrekken uit Griekenland (CGVS, p. 13). Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook besloten worden dat u geen verwoede pogingen heeft ondernomen om onderdak of werk te vinden.

Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen. Bovendien getuigt de vaststelling dat u reeds korte tijd na de toekenning van uw status het land heeft verlaten niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u Griekenland spoedig heeft verlaten na het verkrijgen van uw verblijfsdocumenten (zie CGVS, p. 12). Dit duurde iets langer dan voorzien aangezien er wegens de Covid-19 pandemie geen boot of vliegtuig was naar Athene (CGVS, p. 12). U haalt zelf aan dat het nooit uw intentie was om een leven in Griekenland op te bouwen (CGVS, p. 15). Er kan hier immers nogmaals worden aangestipt dat aan uw beschermingsstatus in Griekenland bepaalde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Uit het geheel van voorgaande elementen blijkt duidelijk dat u geen (doorgedreven) inspanningen heeft geleverd om uw leven in Griekenland op te bouwen na het verkrijgen van uw statuut. Dient tot slot te worden aangestipt

dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u in Griekenland aan uw lot werd overgelaten en geen beroep kon doen op de Griekse overheid dan wel specifieke instanties die u bijstand verleenden.

Tenslotte werpt u op dat de politie jullie discrimineerde omdat ze jullie niet mocht (CGVS, p.16). U haalt evenwel slechts één incident aan waarbij een politieagent u in uw opvangkamp een klap gaf. U omschrijft het incident zelf als "niets bijzonder" en u kaartte dit incident niet aan (CGVS, p.15). Andere incidenten met de politie of autoriteiten kende u niet gedurende uw verblijf in Griekenland, zo zegt u (CGVS, p.15). Uit dit eenmalige, weinig zwaarwichtige voorval kan geenszins afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Griekenland omwille van uw behandeling door de Griekse politie nood zou hebben aan internationale bescherming of dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Zij tonen enkel uw Palestijnse afkomst aan maar kunnen op geen enkele manier aantonen om welke reden u niet langer beroep zou kunnen doen op de internationale bescherming u geboden door Griekenland. De foto's in verband met het opvangcentrum in Griekenland werden hierboven besproken."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij dagelijks werk zocht, maar dat dit onmogelijk was, temeer omdat hij niet in de mogelijkheid was de Griekse taal te leren, beperkt hij zich tot een herhaling van de verklaringen die hij op het CGVS aflegde, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat hij op de vraag welke stappen hij heeft ondernomen om werk te vinden en of hij zich heeft ingeschreven in een arbeidsbureau antwoordde dat hij nog nooit had gehoord van een arbeidsbureau, te ontcrachten of te weerleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker van zijn beweringen dat hij zijn dagen doorbracht met rond te lopen op zoek naar werk geen enkel (begin van) bewijs bijbrengt. Dat verzoeker geen enkel bewijs kan aanbrengen van een sollicitatie naar werk is niet ernstig. Hij maakt dan ook niet aannemelijk verwoede pogingen te hebben gedaan om werk te vinden, temeer gezien hij reeds kort nadat hem in Griekenland een beschermingsstatus werd toegekend het land heeft verlaten, wat allerm minst getuigt van een oprechte intentie om er zijn leven op te bouwen. De algemene informatie die verzoeker aanhaalt over de moeilijkheden waarmee vluchtelingen in Griekenland te kampen hebben om werk te vinden, doen hieraan geen afbreuk, temeer nu verzoeker verklaarde dat zijn (Palestijnse) vrienden daar, die een eigen woning hadden en van wie hij geld leende, wel werkten, zij het niet regelmatig (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Voorts maakte verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag van racisme als reden waarom hij in Griekenland geen werk vond.

Ook door in het verzoekschrift te herhalen dat hij zelf een eigen tent moest kopen en dat hij anders geen dak boven zijn hoofd zou hebben gehad en te stellen dat hij nooit een deftige woonplaats gekregen heeft, noch tijdens noch na de asielp procedure, weerlegt noch ontcracht verzoeker de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn situatie als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland fundamenteel verschillend is van zijn situatie in het centrum toen zijn verzoek om internationale bescherming nog in behandeling was, dat hij verklaarde als begunstigde van internationale bescherming niet gezocht te hebben naar een woning omdat hij daar de financiële middelen niet toe had en om die reden bij vrienden verbleef in afwachting van het verkrijgen van identiteitsdocumenten en zijn vertrek en dat hij, gevraagd of hij voor het vinden van onderdak en/of het bieden van hulp beroep heeft gedaan op overheidsinstellingen of ngo's, stelde dat hij nog nooit gehoord had van zo'n voorzieningen en ook niets geprobeerd heeft omdat niemand hem de weg wees. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht en worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. De Raad erkent dat er zich voor begunstigten van

internationale bescherming in Griekenland (administratieve) moeilijkheden kunnen voordoen op het vlak van huisvesting en sociale bijstand, doch is van oordeel dat verzoeker, een gezonde jonge man die er vrienden kende die hem geld leenden en bij wie hij kon verblijven, niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij er zou terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoeker nog wijst op informatie over grote voedselonzekerheden onder erkende vluchtelingen, wijst de Raad erop dat hij van dergelijke problemen geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure en ook niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij wat dat betreft bij een terugkeer naar Griekenland problemen zal kennen.

Verzoeker laat verder gelden dat hij verklaard heeft *“geen toegang te hebben gekregen tot de gepaste gezondheidszorg noch voor, noch na toekenning statuut”*. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Waar verzoeker aanvoert dat zijn gezondheidstoestand volgens de commissaris-generaal niet ernstig genoeg leek zodat het niet erg is dat hij geen toegang kreeg tot de gezondheidszorg, stelt de Raad vast dat een dergelijk motief in de bestreden beslissing niet kan worden teruggevonden. Uit de motieven van de bestreden beslissing destilleert de Raad dat de commissaris-generaal met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg overwoog dat verzoeker zich beperkte tot blote, niet gestaafde beweringen, dat de omstandigheid dat verzoeker na pijn in de borst in het opvangcentrum moest wachten alvorens een dokter te kunnen spreken doch er dan uiteindelijk zelf voor koos om gewoon weg te gaan en niet meer terug te keren niet bewijst dat hij geen toegang had tot medische hulp, dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn situatie tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum niet van die aard was dat hij nood had aan een onmiddellijke medische interventie en dat hij ook na het verlaten van het opvangcentrum geen nood meer had aan medische hulp. Deze motieven zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier. De algemene informatie over de gezondheidszorg in Griekenland die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt heeft geen betrekking op zijn persoon en vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij *“effectief nog enkele maanden in Griekenland verbleef nadat hij als vluchteling erkend werd in tegenstelling tot wat het CGVS beweert”*, stelt de Raad opnieuw vast dat een dergelijke ‘bewering’ niet kan worden gelezen in de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal motiveerde daarin dat de vaststelling dat verzoeker reeds korte tijd na de toekenning van zijn status het land heeft verlaten niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, waarbij hij toelicht dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker Griekenland spoedig heeft verlaten na het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten, maar dat dit iets langer duurde dan voorzien aangezien er wegens de Covid-19 pandemie geen boot of vliegtuig was naar Athene. Bovendien wees de commissaris-generaal erop dat verzoeker zelf aanhaalde dat het nooit zijn intentie was om een leven in Griekenland op te bouwen. Nergens in de motieven van de bestreden beslissing wordt betwist dat verzoeker *“nog enkele maanden in Griekenland verbleef nadat hij als vluchteling erkend werd”*. Verzoekers kritiek op een motief dat niet in de bestreden beslissing kan worden ontwaard, kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing, laat staan tot een hervorming ervan.

Waar verzoeker betoogt dat hij verklaarde *“zonder reden in het gezicht te zijn geslagen door een Griekse politieagent”* en verwijst naar twee arresten van de Raad waarin *“niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens statuut in Griekenland (werden) vernietigd omwille een trauma dat een betrokkene heeft opgelopen in Griekenland”*, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing ter zake, met name dat hij slechts één incident aanhaalde waarbij een politieagent hem in zijn opvangkamp een klap gaf, dat hij het incident zelf omschreef als *“niets bijzonder”* en het niet aankaarte, dat hij geen andere incidenten met de politie of autoriteiten kende gedurende zijn verblijf in Griekenland en dat uit dit eenmalige, weinig zwaarwichtige voorval geenszins kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Griekenland omwille van zijn behandeling door de Griekse politie nood zou hebben aan internationale bescherming of dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten, te ontcrachten of te weerleggen of

aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker niet met bewijskrachtige stukken aantoont dat hij door dit incident een trauma heeft opgelopen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN